

har ikke optaget Forslaget herom, men der er jo Intet til Hinder for at revidere Loven uden en saadan Bestemmelse; saa det antager jeg ikke skal lægge Lovforslaget nogen Hindring i Veien.

Schlegel: Jeg skal tillade mig at udtale en Tak til den høitærede Minister for de Indrømmelser, han har gjort med Hensyn til Lovforslaget i Overensstemmelse med en Del af de Udsær, der ere fremkomne, dels fra hele Udvalgets Side, dels ogsaa fra min Side, og jeg vil derfor kun tale om et Par Dissenspunkter, der endnu ere tilstede.

Det ene Punkt er det; der blev berørt af den sidste ærede Taler, at vi have forlangt, at Bedkommende for at kunne komme ind under Ulykkesforsikringslovens Bestemmelser skal være Medlem af en anerkjendt Sygekasse. Jeg kan tilbøielig sluttet mig til de Udtalelser, der fremkom derom fra den sidste ærede Taler, men jeg har dog ogsaa et Par andre Bemærkninger derom at gjøre. Det er maasse de Herrer bekendt, at oprindeligt da Ulykkesforsikringsloven kom frem i Tydskland — og dette Lovforslag er jo tilbøielig en Efterligning af den tyske Ulykkesforsikringslov — mødte den Vanskeligheder hos den tyske Rigsdag, idet man blev opmærksom paa, at de største Udgifter fremkom ved den Sygdom, der fulgte efter Ulykkestilfældet. Det blev statistisk godtgjort, at den langt overvejende Del af Udgifterne blev forarsaget derved. Det var derfor nødvendigt at gjennemgaa hele Loven, hvorfor den blev vist tilbage, og der blev anstillet nye Undersøgelser, hvoraf Resultatet blev, at det var umuligt at gennemføre Loven i sin daværende Stillelse, naar der ikke blev fastslaaet Tvangs-sygekasser; man vilde derved sørge for, at der for alle Arbeidere var Sygekasser, der tog sig af Arbeidernes Sygdom — ogsaa den, der hidvorte fra Ulykkestilfælde — i de første 13 Uger, hvorved man gjorde Lovgivningen om Sikringen overfor Ulykkestilfælde i høj Grad let. Nu har man her villet optage noget Lignende; men da vi ikke have Tvangs-sygekasser, men kun frivillige Sygekasser, er man kommen ind paa den Veie, som ogsaa her i det foreliggende Forslag er fulgt, at man siger, at i de første 26 Uger — det Tidstrum, som Sygekasselovforslaget har fastslaaet — skal Ulykkesforsikringskassen intet Bidrag yde. Bedkommende maa støttes enten af den Sygekasse, som han er Medlem af, eller ogsaa af det almindelige Fattigvæsen; naar han nu altsaa ikke er Medlem af en Sygekasse, bliver Resultatet gjennemgaaende, at det skal være Fattigvæsenet, der understøtter ham i de første 26 Uger. Men det fore-

kommer mig, at det er en høist besynderlig Ordning, at han, naar han er kommen til Stade ved Arbeidet, i 26 Uger skal have Understøttelse som Fattiglem, og saa efter de 26 Ugers Forløb træder pludselig Ulykkesforsikrings-Udstalten til og hjælper ham ud over Kisten, hvis han i det Hele taget kan hjælpes. Derfor forekommer det mig, at det vilde være en langt naturligere Ordning at gjøre det til en Betingelse for Hjælp i det Hele, at han skal være Medlem af en anerkjendt Sygekasse. Er han ikke det, faar han ingen Hjælp paa denne Maade; men saa mene vi ogsaa, at der derved kommer en yderligere Opfordring til alle Bedkommende om at gaa ind i Sygekasserne, thi kun derigennem kunne de faae de Goder, der tilbydes dem, og da vi ville virke paa Sygekasserne ad Frivillighedens Veie, betragte vi ethvert Opmuntringsmiddel — og dette er et meget betydeligt Opmuntringsmiddel — som heldigt.

Det andet Dissenspunkt, der er imellem mig og det Lovforslag, der foreligger, er af en langt betydeligere Karakter. Der bestemmes i § 2, hvem der skal falde ind under Ulykkesforsikringsloven. De Herrer ville jo vide, at det har været underkastet mangfoldige Forhandlinger, Betæneligheder og Tvivl, hvad Grundlag der bør være for hele denne Hjælp, og den ærede Ordfører fremhævede ogsaa med Høie, hvilke Betæneligheder der her var til Stede. Jeg tror nok, at der er Mange her i Salen, der mene, at Grundlaget for hele denne Hjælp er den naturlige humane Tankt, som enhver hæderlig, velvillig eller kjærlighedsfindet Arbeidsgiver nærer lige overfor sine Arbeidere, nemlig den, at naar Arbeideren kommer til Stade ved sit Arbeide, paahviler der Arbeidsgiveren i alt Fald en Kjærlighedsforpligtelse til at hjælpe. Derfra mener man at kunne gaa videre og sige, at saa skal han ogsaa have den juridiske Forpligtelse. Det er vistnok ikke uden Betænelighed, at man skal gaa ind paa den Alt Tankegang, thi man skal være meget varsom med at forandre Kjærlighedsgjæringer til juridiske Forpligtelser, da man derved let kommer ind paa en helt forkert Veie. Man har derfor egentlig talt ikke villet acceptere den Tanke, der blev fremsat for. Man har haft andre Grunde og ment, at det Naturlige var, at det blev Produktionen, Arbeidet, der skulde bære denne Udgift, det hørte med til Produktionsomkostningerne at betale de Udgifter, der fremkomme ved de Ulykker, der foranlediges ved Arbeidet. Den Tanke ser ret tiltalende ud, og jeg skal ikke komme ind paa at drøfte den endnu i Dag; der har været talt derom tidligere, og den er des-